

L'OPINIÓ

Ciutadans: amb Macià per la dignitat de Catalunya

EDITORIAL

Per Catalunya y la República

Les forces que lluiten per l'enderrocament de la Monarquia estan ja arreglades pel plebiscit de diumenge. Gairebé tots els ciutadans que pateixen la tirania monàrquica s'han posat d'acord per omplir les urnes de paperetes anti-monàrquiques. Barcelona ha estat una excepció. Per la tebior i l'afany de lloes d'Acció Catalana i el seu insignificant apèndix, el Cap i Casal de Catalunya comença la brega amb els estols dividits. Hom diria que aquesta equivocació fonamental dels dirigents de «La Publicitat», més que equivocació és un enyorament dels anys vergonyosos de «ligerisme».

Els republicans nou nats al liberalisme han sentit a l'espinada l'esgarripança de l'obra de Francesc Macià. Saben del cert que el primer ciutadà de Catalunya no transigirà mai en cap claudicació ni en cap deserció del deure. Els senyors Esteves disfressats que menen la Lligueta ofegaran sempre les veus valentes que de tant en tant d'algun ben intencionat, però a Macià no se'l convenç mai en matèria de fe catalanista. En això consisteix el secret de la negativa oposada al nostre oferiment de front únic. No hi ha cap més raó i endebades l'ha buscada la dèria confusió de Rovira i Virgili. La resposta a la carta que els hi envià el nostre Consell Directiu ho palesa a bastament.

Més tard s'han inventat motius ridiculs. Que som un partit barrejat amb forces de fora. Ho diuen per Marcel·lí Domingo, l'únic cas d'un home que pertany a la nostra organització i al Partit Radical-Socialista. Aquesta notícia no ha impressionat ningú, perquè la Conferència constituïda d'Esquerra Republicana de Catalunya té entre les seves bases fonamentals la prohibició als seus membres de pertànyer a cap altra comunitat política d'aquí o de fora. Una excepció es féu per al cas Marcel·lí Domingo, els mèrits revolucionaris i esquerrans del qual són

de categoria prou elevada per merèixer-la. Qualsevol conflicte que això tan just pogués ocasionar seria resolt immediatament pel Consell del nostre partit. La seva composició n'és garantia. Prou voldrien poder-ho dir així els que actuen maliciosament de crítics.

Mancats, doncs, d'aliança amb els republicans de dreta del catalanisme i fortament units com sempre amb els amics volguts de la Unió Socialista, presentem cara a tots els sectors que propugnen per fins aliens a la nostra ideologia.

Combatem abans que tot contra la Lliga Regionalista, dipòsit de tots els factors dinàstics, reaccionaris i encrostatzats de la ciutat. A la Lliga li devem tot, de Martínez Anido al Sometent, de la Dictadura a Alfons XIII, passant per l'emprèstit Morgan i acabant amb el somniat negoci de l'estabilització de la pesseta. La Lliga Regionalista és l'obstacle català a tota llibertat, a tota justícia, a tota ideologia progressiva.

El lerrouisme barceloní és un experiment que res no té a veure amb els grups sanejats de la democràcia espanyola. Fora de Barcelona és una força liberal aprofitable i meritòria encara; aquí, poquíssimes excepcions a part, és el róssec de moltes misèries.

Venen els professionals de la regidoria, els independents, els administratius i afins en llur gran majoria aptes per servir d'experiment a les teories penals de Galo Ponte.

Algunes candidatures obreres mereixen tot el nostre respecte.

Davant d'aquest panorama Esquerra Republicana de Catalunya apareix clarament com l'únic partit que pot fer a l'Ajuntament l'obra indispensable de sancionar les gestes dels consocios del baró de Viver. Per a això cal un gest previ: Portar a Espanya la República i això, des de Catalunya, sols Macià i els seus homes poden fer-ho.

PERE COMES

Francesc Macià us demana que voteu la candidatura d'Esquerra Republicana de Catalunya. Voteu-la íntegra, sense esborra cap nom

El rumor d'aquests dies

La marxa sobre Madrid

Unes paraules que retraten un home

Preguntat el senyor Rovira i Virgili, aleshores director de «La Publicitat», que pensava de l'alçament de Prats de Molló, aquell matí d'engúnia que les noves eren confuses i contradictòries, i mentre uns deten que els atecants havien estat detinguts a Perpinya, d'altres parlaven de si ja havien entrat a Catalunya i eren camí d'Olot, contestà:

—Es una combinació de Macià i Martínez Anido.

El company que li feia la pregunta va quedar tan parat davant de la resposta, que li féu:

—Doncs, digueu-ho des d'un editorial, i perdreu tota la parroquia.

Naturalment, el senyor Rovira no ho va dir, perquè devia pensar que el poble català no pensava pas precisament d'aquella manera. A Catalunya només hi podia haver un home que aquell primer de novembre de 1926 pogués pensar que l'alçament de Prats de Molló era una combinació de Macià i Martínez Anido. Aquest home només podia ésser Rovira i Virgili.

Elector, escolta!

I en dir elector volem dir nosaltres; bon català, bon republicà i home que has copsat l'extraordinària transcendència d'aquestes eleccions plebiscitàries.

Vota a primera hora del matí. Pos a aquesta lluita tota la voluntat, perquè és un episodi, una escomesa que lluitrem dintre del procés revolucionari, en el qual els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya hi hem jugat diferents vegades la vida.

Cerca els vots dels amics, dels indiferents i dels vacil·lants per a convèncer-los i acompanyar-los al col·legi. Si cada un dels nostres amics en convèn un altre i el conquis a la llibertat, haurem doblat els sufragis.

Macià, germà, des d'aquest moment, amb braó i amb fe.

Els homes de la candidatura de l'Esquerra Republicana de Catalunya en coalició amb la Unió Socialista, són una garantia, no solament de rectitud i d'honestetat administrativa.

LLUIS COMPANYS

Nosaltres hem demanat la unió dels republicans catalans i el partit de «La Publicitat» i «La Nau» no hi ha volgut venir.

Aquesta actitud esquerra i d'orgull pot contribuir a afavorir la Lliga monàrquica. «La Publicitat» i «La Nau», de fet, col·laboren amb la Monarquia.

Hi ha uns homes a les presons, hi ha uns ciutadans a l'exili, hi ha la sang de Galán i Garcia Hernández encara calenta, han passat uns milers camí de Maó i uns altres camí de Xafarines, i pretenir davant d'això que aquestes són unes eleccions administratives, és tant com escupir a la cara d'aquests homes que s'han jugat la vida i la llibertat per la República.

Mentre hi hagi un sol home a la presó, el nostre deure és de fer la revolució per treure-le'n.

Avis als electors

Altres partits amb diners i més organització que nosaltres han passat la respectiva candidatura al domicili dels electors.

Nosaltres, constituïts en partit tres setmanes enrera, no hem pogut bastar aquesta organització, i potser l'única candidatura que els electors no rebran a llur casa dins d'un sobre, serà la nostra.

A les portes del col·legi en trobaran diumenge vinent a l'hora d'anar a votar.

Amb tot, si abans en desitgen, per fer-ne a mans dels amics i dels adictes, poden passar per l'oficina central d'Esquerra Republicana de Catalunya — Duc de la Victòria, 10, principal, on els seran donades les que necessitin, o bé a les oficines de districte instal·lades en els llocs que en quadro a part s'indiquen.

Perque és així la candidatura d'Acció Catalana

Molts entrants d'Acció Catalana varen quedar bastant sorpresos el dia que tingueren coneixement dels noms que havien estat inclosos en la candidatura que «La Publicitat» i «La Nau» havien de posar-se a defensar amb els queixals per tal de fer-la triomfar.

Hi havia noms perfectament desconeguts com a catalanistes i com a republicans. Hi havia noms massa coneguts com a botiflers, gent que havia figurat en manifestacions, àpats, llistes d'homenatge als homes de la Dictadura. N'hi havia que no havien estat mai socis ni d'Acció Catalana ni d'Acció Republicana, que estaven subscrits a «La Vanguardia» i que no havien llegit mai «La Publicitat» ni «La Nau». I això no és fantasia; és rigorosament històric.

Aleshores, la gent entrant a Acció Catalana, que s'estimava el partit i li sabia greu de veure'l en tan malès mans, es preguntava astorada:

—Però, i que no hi ha gent millor? I Fulano?

—Oh!—feia l'altre—. El guarden per a les eleccions de diputats provincials.

—I Sütano?

—Ah! Aquest el guarden per a les de regidors.

—Però, i com és que hi han posat aquesta mena de gent? N'hi ha de decents, però al seu costat n'hi ha cada un que ja poden preparar-se...

—Ja veurà, com que els han fet pagar 5.000 pessetes per endavant si volien presentar-se com a candidats a regidors... Aleshores han hagut d'arreglar la gent que han pogut, encara que no portessin la camisa gaire neta.

—Ah, vaja! Tot s'explica

CANDIDATURA

d'Esquerra Republicana i Unió Socialista de Catalunya

DISTRICTE I

Josep Fontbernat i Verdguer
Músic i publicista

Francesc Muntanya i Guasch
Metge

Armand Otero i Vigo

Director de L'OPINIÓ

DISTRICTE II

Josep Bertrand de Quintana
Industrial

Enric Sanchez i Silva

President de la Unió General de Venedors dels Mossos

Antoni Vilalta i Vidal
Advocat

DISTRICTE III

Nicolau Baffestini i Galup
Metge i publicista

Josep Escofet i Andreu
Comerciant

DISTRICTE IV

Francesc Costa i Martín
Comerciant

Joan P. Fàbregas i Llauro
Periodista

Josep Maria Soldrà i Torres
Advocat

Jaume Vachier i Pallé
Enginyer industrial

DISTRICTE V

Amadeu Aragay i Davi

Periodista i Secretari general de la Unió de Rabassaires de Catalunya

Pere Comas i Calvet
Advocat

Domènec Pla i Blanch
Industrial

Joaquim Ventalló i Vergés
Periòdist

DISTRICTE VI

Josep Armengol de Llano
Metge

Rafael Campalans i Puig
Enginyer industrial

Joaquim Xirau i Palau
Catedràtic

DISTRICTE VII

Jaume Aiguader i Miró
Metge

Josep Durán i Guardia

Obrer, Secretari de la Federació de Cooperatives de Catalunya

Ernest Ventós i Casadevall
Industrial

Salvador Vallverdú i Parxachs
Farmacèutic

DISTRICTE VIII

Lluís Companys i Jover
Advocat

Joan Lluhi i Vallescà
Advocat

Jaume Viñals i Garrich
Comerciant

DISTRICTE IX

Joan Casanovas i Maristany
Advocat

Ramon Marlés i Farrés
Ob rer

Miquel Ollé i Jové
Ob rer

Lluís Puig i Monné
Comerciant

DISTRICTE X

Joan Casanelles i Ibarz
Advocat

Joan Lluís Pujol i Font
Advocat

Francesc Viladomat i Morales
Obrer, President de la Unió Socialista de Catalunya